

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

GÖNÅSJÖN, VÄRMLAND. — FOTO. JOSEPH LUNDIN, FRYKERUD.

12TE ÅRG.

DEN 12 FEBRUARI 1911.

Nº 20

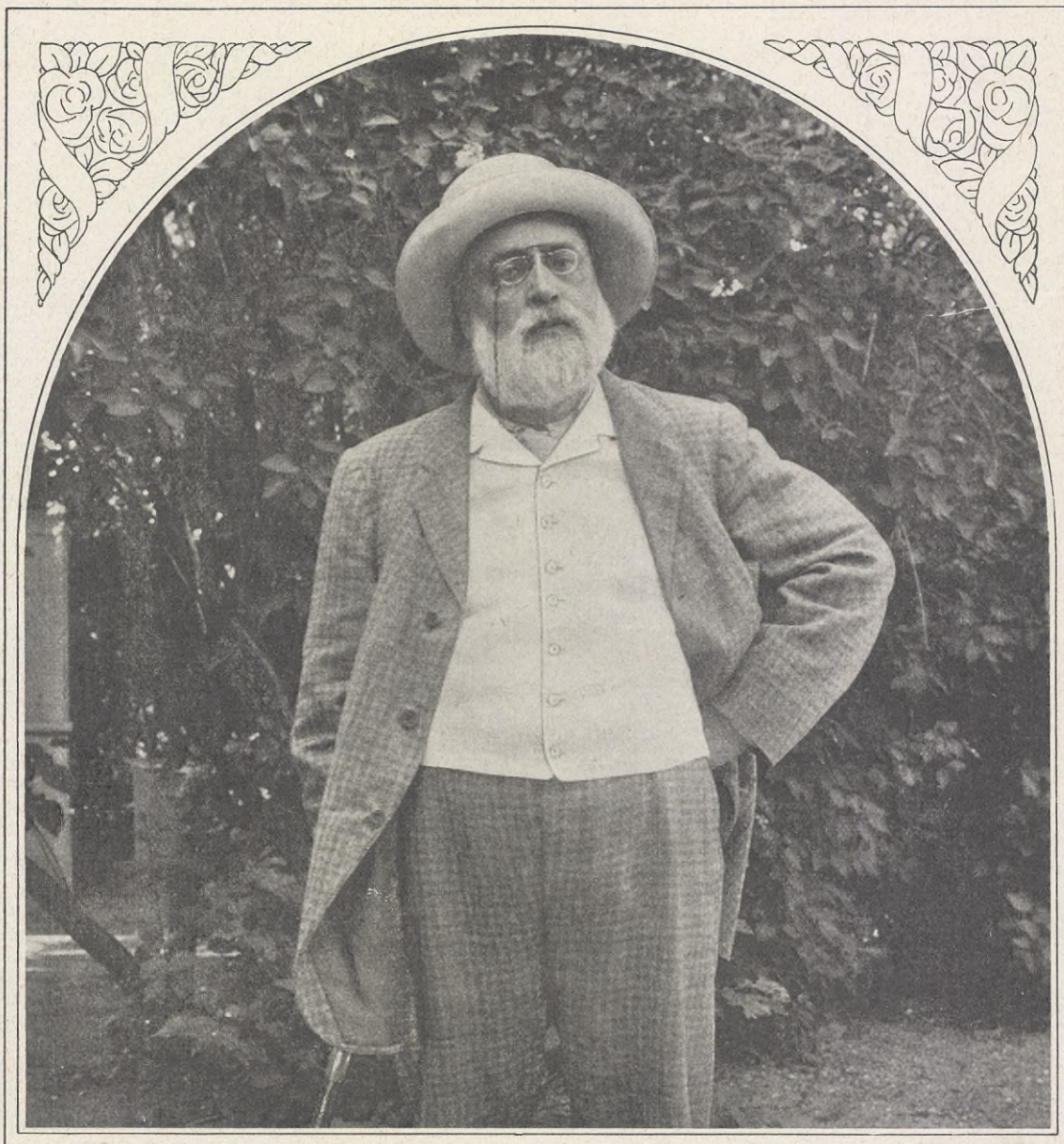

Foto. Hansberg Sthlm.

Klubb: Benat Silfverensamt.

Spelt af Hilding

För några årtionden sedan stod en vacker dag att läsa i tidningarna en visa, kallad "Farväll" och enligt uppgift diktad af en viss mister Johansson till hans grymma vän i Sweden. Visan slog an sin svensk-amerikanska halfterreton så ypperligt, att en och annan bland dess läsare kanske åt — författaren. Att en spjuvver diktad den, blef väl ändå strax tydligt för de fleste, och dess succès blef stor; den flög öfver hela landet, och folk gick omkring och hälsade hvarandra lekande "fadervädel".

Men att diktaren af denna befängda slagdänga inom ett årtionde skulle ha skrivit några af de mest älskvärda, några af de mest upprifna och skakande och några af de mest sublima saker som finnas på svenska — hvem i all världen kunde läsa ut det ur mister Johansson? Hvem hade trott, att den skenbart helt dagsländeartade popularitet, som föll detta opus till del, skulle blifva en folkärhet sådan ingen svensk skald — det kunde då vara Frithiofs sagas författare — fått åtnjuta sedan Bellmans dagar?

Den unge man, som så där oförmodadt fått allmänheten att spetsa öronen, satt eljes och skref lustiga och anspråkslösa kåserier i Karlstadstidningen. Han hade varit student i Uppsala och där med mera intresse än planmässighet kastat sig öfver vitter läsning och humanistiska studier. Mycket själföftröende hade han väl icke, någon streber var han sist af allt. Så återvände han till sin värmländska hembygd och tog plats i bladet, betraktade sig med sin vanliga själfunderskattning, men ej heller utan en intelligent människas humor, som halfvägs misslyckad och *declassé*, och samlade under tiden sina poetiska krafter.

Våren 1891 utkom i bokhandeln det dikthäfte "Guitarr och dragharmonika", hvilket snabbt arbetade sig in i folkmedvetandet. Kring Gustaf Frödings namn började därmed den skatt af allmän beundran och folkets kärlek samla sig, som sedan hopades så rikligt och nu i dessa dagar — inför det hotande dödsbudet — håller på att omsättas i landssorg.

Landssorg, det blir det ju eljes främst efter dem, hvilka varit ett folks andlige ledare och intellektuella fyrbåkar. När Viktor Rydberg den vackra septemberdagen för femton år sedan skildes hädan, då kände Sveriges folk den ojämförliga tomhet som inträdde. Och detta ehuru den då rådande tidsandan icke ens i sina mest lysande och vidhjärtade koryféer — som Oscar Levertin — var mäktig att fullt förstå den bortgångnes räckvidd och djup. Men folkinstinkten torde ha känt det bättre, hur litet man än gifvetvis kunde forma det i ord.

Gustaf Fröding var aldrig någon andlig ledare, och ändå skall hans bortgång röra alla. Ty i honom har vårt folk funnit kött af sitt kött och själ af sin själ. Han har blott varit skald — och människa. Men detta har han också varit långt öfver de vanliga måtten stort och rikt. I konkretaste, i bästa mening är hans dikt en folklig dikt, sprungen ur svenskt väsen och svensk natur, skapande svenska gestalter, svenskt lynne i allvar och lek, svenska melodier.

Människotyperna och så den nya tal- och verskonsten — med dessa två medel vann Fröding sin första stora poetiska framgång. Icke blott den nyssnämnda mister Johansson, också de processande bönderna Jan Ers och Pär Pärso och så många andra humoristiska allmogetyper, också "Våran prost" och allt hvad dessa figurer hette, utgjorde i "Guitarr och dragharmonika" ett galleri af typer, till hvars åskåd-

lighet och lif man icke sett maken sedan Fänrik Ståls hjältar gingo ut i världen. Men dessa nya lefde midt i det nuvarande Sverige, midt i vardagen. Och den vers, som framställde dem, talade och sjöng på ett nytt sätt. Den gamla "omvända ordföljden", som i vår guldåldersvers ansågs som en högst berättigad poetisk frihet (och i denna stil hade den sin uppgift) blef med ens märkvärdigt föråldrad. Den Frödingska versen fick prosans, fick vardags-talets hela naturliga fall. Men på samma gång skapade den helt nya rytmer och melodier, just i anslutning till denna nya vardagsdiktning, och gjorde därmed hos oss, hvad Drachmann redan gjort i Danmark. I stället för de regelbundna "klassiska" stroforna med deras precisa jamber och trokéer frambröt den äktsvenska blandade versen i kaskader af målande, bruten rytm och helt ogeometriskastrofer.

Det är innebörden af Frödings förnyelse af svensk verskonst. Det individuella däri bör ej efterhämmas — såsom förstås skett — men hans vers' naturlighet är ett budskap till alla. —

Dock, blef Fröding än strax populär, så förstod man därför ingalunda genast temperamentet bakom det humoristiska galleri han ställt för ögonen. Hans "allvarliga" lyrik tog man knappast allvarligt. Och minst anade man, hur sönderrifven han var och att hans följande diktsamlingar skulle innehålla de mörkaste och i sin djupa uppriktighet och sanning mest skakande personliga biter som torde finnas i vår hela litteratur. "Tidens" hedniska pessimism låg helt visst häri men detta var dock någonting annat, någonting alltigenom uppleivat och individuell.

Och hur växte ej nu Frödings skala ut i det förvånande! Hvilken symfoni brusar ej genom den ryktbara diktsamlingen från 1896, "Stänk och flakar"! Där finnas för öfrigt icke blott de tunga och mörka dikterna, de "bohémiska" versen. Där äro toner af skär, vemodig idyll — blomsterfantasier sådana som Liljkonvaljedikten — där äro skälmaktiga saker, där äro naivt storslagna syner som dikten om Ariens land, och där äro burleska och gripande och sublima. Där är dikten om Gral, hvarest skalden redan brottas med problemet om det onda, och där äro de djupt visionära, som gammal keltisk poesi hemlighetsfulla och passionerade "Drömmar i Hades" med deras mörker af oändlig rymd... Och fanns där något hädiskt eller annars förflyget ackord, så har ingen bedömt detta strängare än skalden själf.

Hur Fröding sedan greps af ohälsa, veta vi. Och han, som en gång skref mister Johanssons visa, han har under ständiga inre strider och ständig, med den älskvärdaste anspråkslöshet formade själfkritik, i trånad till "renhetens rike" sökt dikta om de stora etiska och metafysiska och religiösa problemen — dikta helt enfaldeligen, i enkla frågor: är det så eller så?

Men snart tystnade han nästan alldeles. Och i årtal innan han nu nedlades på sjukbädden lefde han nära huvudstaden som ensling, vårdad af sina närmaste, i en blid sinnesstämning. Det var höst, och den hade kommit tidigt, men i dess svala rymd låg ett mildt och gyllene sken, som icke så fort tycktes skola slockna.

Med dess försvinnande är det icke blott Sveriges mest populära nutidssångare, som varder ett vemodigt minne. Men hvilken rik, bruten, disharmonisk och ånyo mildt försonad mänsklighet har icke dvalts i Gustaf Frödings väsen, och hur finner man ej, att det nyssnämnda höstskenet öfver hans vid 50 år blidt åldrade gestalt egentligen synes vara ett sken utaf godhet!

Fredrik Vetterlund.

EN STRINDBERGSPREMIÄR PÅ K. DRAM. TEATERN.

"Riksföreståndaren" är den historisk-dramatiska fortsättningen på "Sista Riddaren"; enligt Strindbergs eget företal afser det förstnämnda dramat att i en kontrapunktisk form låta scenerierna från "Sista Riddaren" alltjämt återvända, fast i omvänd ordning. Det nya dramat verkar mera en serie af tablåer än enhetligt; Strindbergs geniala blick för det sceniskt verkningsfulla saknas emellertid ingalunda, och vissa scener äro mästeligt tarka. Repli-

kerna komma som blixtar — liksom de och ibland lämna en smula svafvelos kvar efter sig. Ty Strindbergs ord äro ju svenska och äktsvenska men kunna och vara ej blott kraftiga utan öfverkraftiga.

Hufvudpersonerna bland rollframställarne, vid premiären å K. Dram. teatern den sista jan., voro i stort sedt desamma som vid "Sista Riddarens" framförande å samma scen. Särskildt framgångsrik var aftonen för hrr Bror Olsson, Emil Hillberg o. Aug. Lindberg.

"RIKSFÖRESTÄNDAREN" Å K. DRAM. TEATERN: Öfverst: — Kristina Gyllenstierna (fr. *Maria Schildknecht*). — Gustaf Vasa (hr *Ivar Nilsson*). Anna Bielke (fr. *Tyra Zanderholm*). Nederst: T. v.: Gustaf Trolle (hr *Bror Olsson*). T. h.: Gustaf Vasa och biskop Brask (hr *Ivar Nilsson* och hr *Aug. Lindberg*).

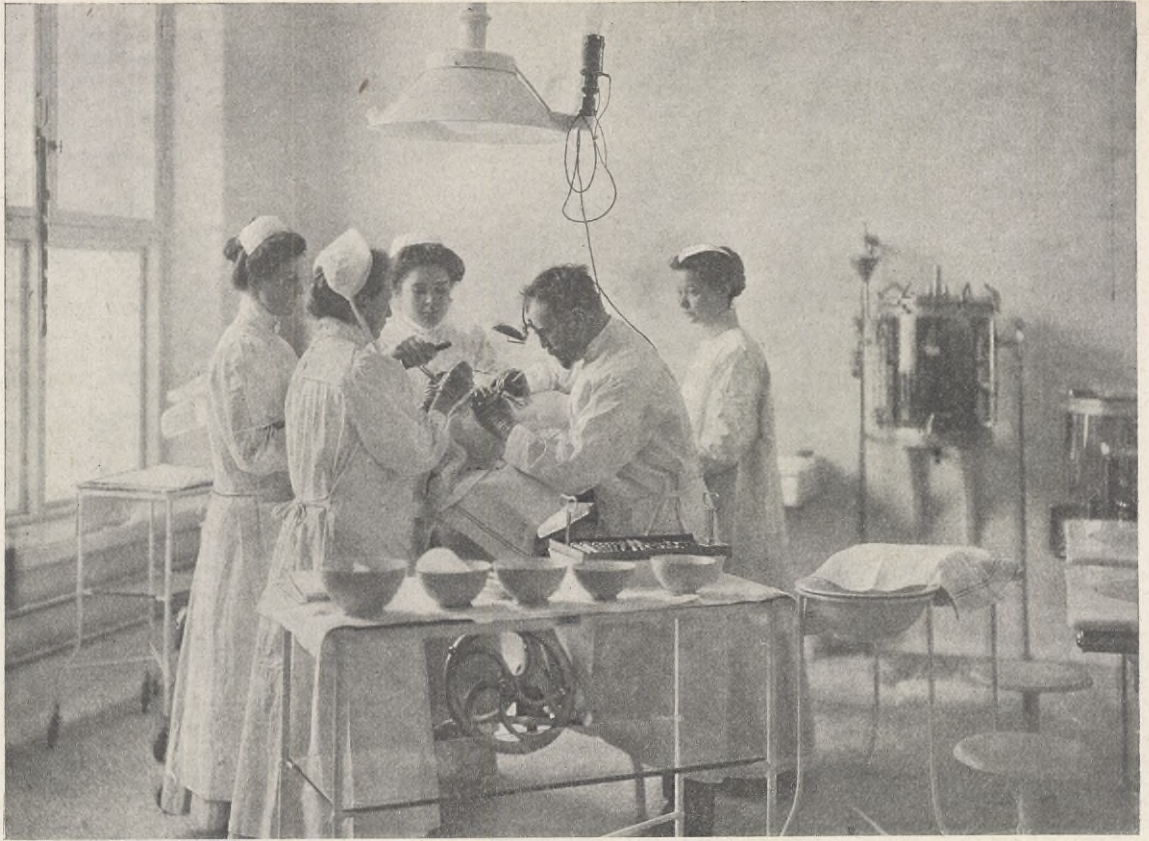

Foto. Jonsson, Göteborg.

D:R SELLGREN UTFÖR EN ÖRONOPERATION.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Sthlm.-Gbg.

Vi meddela i dag våra läsare några bilder från *Sahlgrenska sjukhusets*, Göteborg, afdelning för *öron-, näs- och halssjukdomar*. På framställning af sjukhusstyrelsen beslöto Göteborgs stadsfullmäktige 1909 utan votering, att i lämpliga delar af de under byggnad varande nya paviljongerna skulle inrättas specialkliniker för ögon- och öronsjukdomar, hvilka nu varit i verksamhet sedan den 1:ste mars 1910. Otvifvelaktigt tillkommer sålunda Göteborg äran att hafva inrättat den *första* otolaryngologiska sjukhusafdelning i vårt land. I slutet af samma år blef vid Sabbatsbergs sjukhus i Stockholm en liknande sjukhusafdelning färdig att tagas i bruk. Denna torde för vårt lands läkareutbildning få en särdeles stor betydelse, enär meningen är, att vid densamma under

visning i otolaryngologi skall medelas åt de medicinska studerandena; och vid årets riksdag kommer att behandlas en af Karolinska Institutets lärarekollegium gjord framställning om beviljande af anslag för en professur i detta förut icke i Sverige genom någon professur representerade läroämne. Det är att hoppas, att riksdagen skall behjätta detta önske-

mål, och att lärarekollegiet, för den händelse någon svensk man med tillräckligt *vetenskapliga* meriter icke står att få, icke finner sig förhindradt att kalla utländsk man af framstående vetenskaplig förtjenst. Vi antaga t. ex., att den som eminent lärare och otokirurg erkände docent H. Neumann i Wien med nöje skulle mottaga en *kallelse* till en professur i Stockholm.

Hvad beträffar den otolaryngologiska sjukhusafdelningen i Göteborg hänvisa vi till våra bilder. Af en af afdelningens läkare, dr Th. Sellgren, offentliggjord redogörelse för verksamheten under mars—dec. 1910 inhämtas att afdelningen förfogar öfver 14 sängplatser dels å allmän sal dels å halienskilda rum, samt (gemensamt med ögonafdelningen) har ett fullt modernt utrustadt operationsrum och ett mottagningsrum för undersökning och behandling. Att en öronklinik i Göteborg fyllt ett verkligt behof, framgår däraf, att öronoperationernas antal voro 4 å 5 ggr fler än hvad föregående år på sjukhuset förekommit, och att den operativa verksamheten redan under det första arbetsåret visat sig hvad destörre

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre.

EN KORRIGERAD NÄSA: Före behandlingen.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre.

EN KORRIGERAD NÄSA: Efter behandlingen.

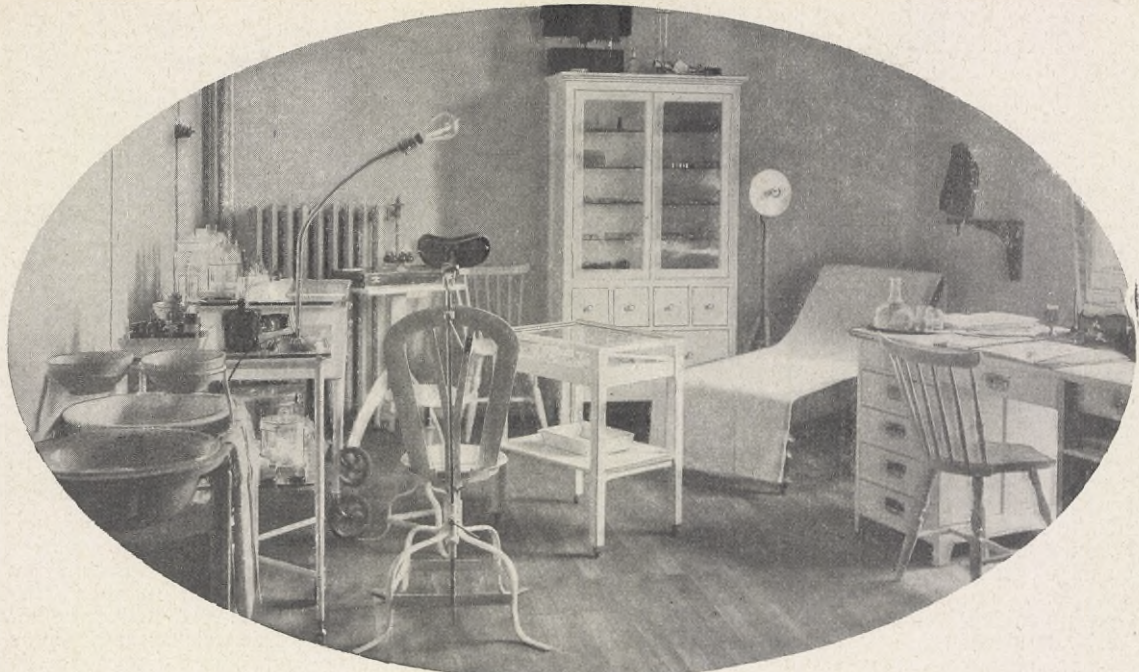

Foto: Jonsson. 1169

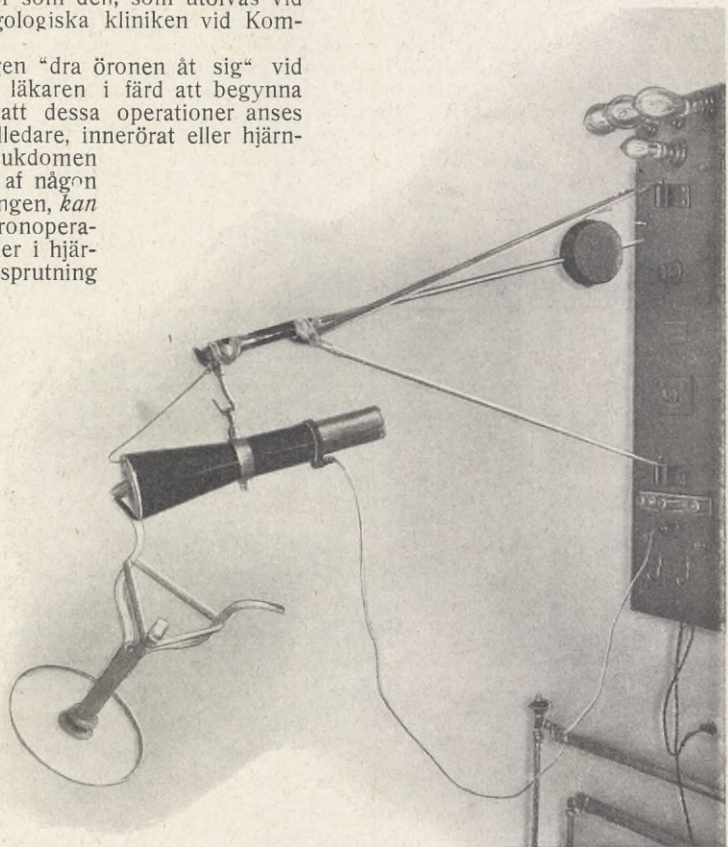
LÄKARENS MOTTAGNINGSRUM.

Kliché: Kem. A.-I. Drott Sjöbergstrasse, Söndra-Åby.

operationerna beträffar ungefär lika stor som den, som utöfvas vid den sedan flera år existerande otolaryngologiska kliniken vid Kommunehospitalet i Köpenhamn.

För dem af våra läsare, som möjligen "dra öronen åt sig" vid anblicken af vår första bild, visande läkaren i färd att begynna en öronoperation, kunna vi nämna, att dessa operationer anses ganska ofarliga, såvida icke stora blodledare, innerörat eller hjärnhinnorna angripits, i hvilket fall ju sjukdomen direkt hotar patientens lif. Vill man af någon anledning undvika den allmänna bedöfningen, kan man utföra de mest genomgripande öronoperationer, t. o. m. i förening med incisioner i hjärnan, under lokal bedöfning, genom insprutning af t. ex. novocainlösningar. Genom att till dessa sätta några droppar af extrakt på binjure kan operationen utföras med minimal blodförlust. Ett annat bedöfningsätt, som ofta användes vid operationer å "de öfre luftvägarna", är den s. k. scopolamin-morfin-narkosen. Genom insprutning någon timme före operationens början af lämpliga mängder af dessa båda ämnen, hvilka delvis motverka hvarandras giflighet men samverka i smärtstillande och bedöfvande hänseende, kan patienten försättas i en dvala, därunder han har obetydlig smärtförminnelse, men reflexerna ej äro upphäfdade, utan han t. ex. genast upphostar blod, som under operationen möjligen rinner ner i strupen. Det är en ovärderlig fördel vid en hel del af de operationer, där största faran ligger uti, att patienten, om han är fullt bedöfvad, andas blod djupt in i lungorna. En sådan dvala användes därför i förening med lokal-

Foto: Jonsson. 1169

Kliché: Drott Sjöbergstrasse.

JÄTTEMAGNETEN.

bedöfning vid borttagandet af halfva eller hela struphufvudet (för kräfta), eller t. ex. vid borttagandet af öfverkäken, hvilken operation är förenad med ganska stark blödning, hvarför den fulla bedöfningen om möjligt undvikas.

Huru en näsa af hvardaglig façon "förbättrats" genom en insprutning under huden af fast paraffin, en smärtfri operation, utförd på en minut, framgår af det dubbla kvinnoporträttet å sid. 308.

Och slutligen kunde vi icke underlåta att vid vårt besök å afdelningen "knäppa af" jättemagneten. Denna apparat användes vid ögonafdelningen för att ur ögonbulben uttaga järnilisor, hvilka icke så

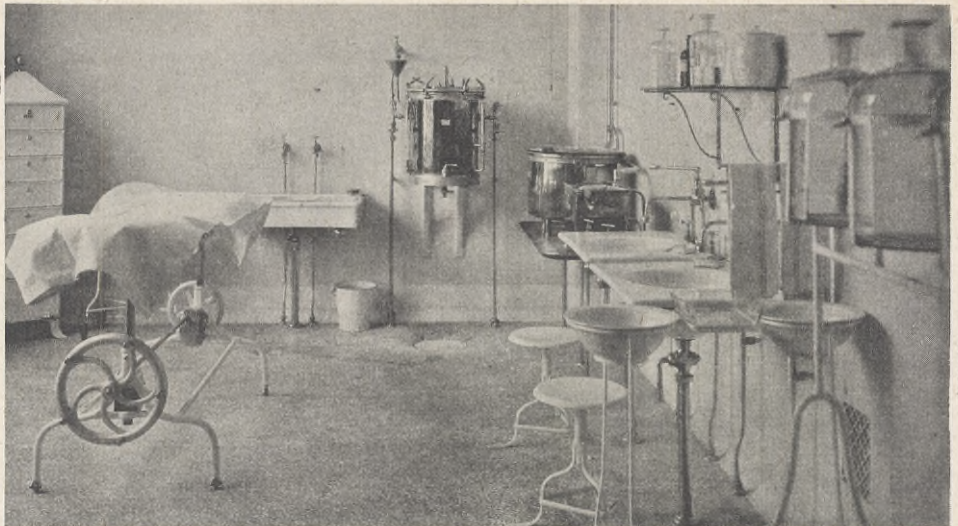

Foto. Jonason. Gbg.

OPERATIONSSALEN.

Kliché: Demit Silversparre.

sällan, "då olyckan är framme", inslungas och bli kvar i bulben, nästan ofelbart försakande synens förlust, därest de ej aflägsnas. Vår bild visar, hvilken oerhörd tilldragningskraft en med den elektriska strömmen magnetiserad stältapp äger, eftersom en stol, helt af järn, som kastas förbi, attraheras och fasthållles.

MORDDRAMAT I STOCKHOLM.

Ett uppseendeväckande brott — ett *mord på öppen gata* — begicks den sista januari vid 6-tiden på e. m. i Stockholm. Direktören vid Leverantörförbundet inom byggnadsfacket, *Anders Fredrik Hjertstedt*, blef nämligen då skjuten af en mansperson, som aflössade ett revolverskott mot honom och därefter mot sig själf.

Båda fördes till Serafimerlasarettet, där de strax efter ditkomsten afledo. — Mördaren har sedermera befunnits vara en f. d. godsägare Erik Falk, som synes ha lidit af oreflekteradt hämdbegär och länge icke varit vid sina sinnens fulla bruk.

Den under så tragiska omständigheter hädangångne dir. Hjertstedt var född i Piteå 1861.

PLATSEN FÖR DÅDET. 1. Hörnet af Klara Västra Kyrkogata därifrån Hjertstedt och Falk kommo tillsammans. — 2. Där Hjertstedt föll för det dödande skottet; därunder H:s porträtt. — 3. Där Falk sköt sig själf. H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Efter fotograf. Klisché: Bengt Sijversparre.
CARL MILLES' "VINGARNA" till Nationalmuseum.

H. & D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF. Klisché: Bengt Sijversparre.
CHRISTIAN ERIKSSONS "SKRIDSKOÅKARE" till Saltsjöbaden.

VIKINGATIDENS OCH NUTIDENS "TÄNKARE".

H. & D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

T. v.: GUDABILD FRÅN VIKINGATIDEN (trol. föreställande Frej), funnen i Lerbro i Södermanland i slutet af fjolåret, nu införlivad med Statens historiska museum. Det synes oss icke sakna sitt kuriositetsintresse att samtidigt till jämförelse återgifva Rodins berömda "LE PENSEUR" (t. h.)

Statens inköpsnämnd har enhälligt beslutat föreslå till inköp för 12,000 kronor Carl Milles' "Vingarna", den hänförande symbolen af människoandens längtan mot höjden. Det storslagna skulpturverket — i gips utställt i fjol å konstutställningen i Wien, hvarom se närmare ärg. XI: 50 — giutes f. n. i brons å Herman Bergmans konststruiteri.

I Saltsjöbaden — på en liten holme efter vägen ut till Restaurangholmen — har i dagarna rests en afgjutning i brons af Christian Erikssons hittills endast i Berlin exponerade "Skridskoåkare", hvars smidigt manliga skönhet och kraft tillvunnit denna staty den största beundran. Tack vare bankdirektör Knut Wallenbergs mecenatskap är det som Saltsjöbaden blifvit den lyckliga ägaren af konstverket.

"Den 28 januari 1911, då Knut Wallenberg i 25 år varit verkställande direktör i Stockholms enskilda bank, öfverlämnades denna minnesgåfva till honom från kamrater i bankens direktion". Så lyder inskriptionen på den utsökt vackra vas i bergkristall och guld, hvars öfverräckande till jubilarer var en af de många hyllningarna på minnesdagen. Pokalen, tillverkad af hofjuvelerare Carlman, var utställd i Turin 1902. — Till bankpersonalens änke- och pupillkassa skänkte direktör W. samma dag 50,000 kr.

MINNESGÅFVA TILL BANKDIREKTÖR WALLENBERG.

EN ÖDE HERRGÅRD.

FÖR H. 8. D. AF DEN FINSKE SKALDEN FRIHERRE BERTEL GRIPENBERG.

TECKNINGEN TILL DIKTEN UTFÖRD AF KONSTNÄREN GREFVE LOUIS SPARRE.

Det faller snö. Det tjuiter en hund.
Klagande ljuda tjuten.
Mörkret är tätt. Det blåser en vind,
den hvisslar och gnyr kring knuten.
Det stora huset står tyst och mörkt,
en enda lampa brinner.
Och ut öfver golfvet en väldig orm,
min egen skugga rinner.

* *

Det knarrar i dörrar till stängda rum
och svarta fönster gapa
mörka mot parkens vinternatt
och skuggors fingrar skapa
bilder som röras, bilder som fly,
bilder som le och hota.

Det är en natt utan sömn och ro,
med ve som ingen kan bota.

* *

Öde gård i en öde trakt,
förbi äro prakt och fester —
hvar är din ätt af herrar nu,
och hvar dina stolta gäster?

De sofva under sten och torf
förgätna och allena
och andra lefva vid gators larm,
de sträfva och de tjäna.

* *

Förbi — förbi — du stolta ätt,
som ej ditt hufvud böjde —
förbi — förbi — du flydda tid,
hvem minns de fåror du plöjde!
Du öde gård, du ruttnar ned
förfallen och förgäten,
jag ensam drömmer en rolös natt
om den svunna härligheten.

* *

Det knarrar i dörrar till tomma rum,
det rasslar och prasslar i taken
som en förlorad förpost här
jag vandrar ensam och vaken.
Förlorade borg i förloradt land,
kanhända är jag den siste
som ensam håller stånd ännu
i ett land som de våra miste.

Bertel Gripenberg.

JEAN SIBELIUS.

PÅ BESÖK

I SVERIGE.

Efter för H. S. D. nytaget
porträtt.

Hoffotograf Aron Jonason,
Göteborg.

Göteborg får dessa dagar en sällsynt och vidt-
frejdad gäst, Finlands störste tonskald, *Jean Sibe-
lius*. Att vi kunna mottaga och inbjuda en sådan
personlighet i vår stad, det är Orkesterföreningens
förtjänst och främst vår orkesterdirigents, *Vilhelm
Stenhammar*, som drivit upp Göteborgs orkester
till en sådan konstnärlig höjd att den på ett vär-
digt sätt kan följa en modern mästares alla inten-
tioner.

Sibelius som kompositör är ju eljest ingen nyhet

i vår stad, då orkestern gång på gång framfört så-
väl hans tvenne symfonier som violinkonserten
och några af hans smärre tondikter. Men icke
mindre intressant blir det att få höra mästarens verk
under hans egen ledning, ty Sibelius hör till dessa
genier som fordra en oafbruten och ständigt fördju-
pad tillägnan. Han kommer dessutom att dirigera
sin tredje och sista symfoni som ännu icke fram-
förts härstädes.

Vi svenskar ha tillräckligt med orsaker att om-

fatta Sibelius' verk och person med kärlek. Omöjligt att förneka blodets röst i konsten! Jean Sibelius är född af finska föräldrar, men härstammar i andra ledet från Sverige, och det land som räknar Runeberg och Topelius äfven som sina söner har all anledning att vara stolt öfver hvad den finsk-svenska kulturen åstadkommit, när den skapade sin ypperste tonskald, som på ett fullt värdigt vis ställer sig vid sidan af sitt hemlands stora hädangångna skalder med ordet till uttrycksmedel.

Sibelius' musik förkroppsligar Finland. Här lever landets hela vilda natur, hela den stora ödsligheten öfver moar och skogar, hafvets oafslätliga säng kring fjärdar och näs, och med full rätt kan man på Sibelius lämpa Runebergs berömda ord ur Julkvällen:

Finland stod för hans själ, det kulna, hans torftiga,
 Heliga fädernesland; och den gråa kohorten från
 Stränder, hans lefnads fröjd, hans femtioåriga
 Trädde på nytt för hans syn, med hans vapenbroder,
 Flärdlös, trumpen och lugn, med en järnfast ära i
 djupet.

Och när ur djupet af denna tragiska musik stiga upp ljusare toner, är det en återspeglning från de tusen väna sjöarna. Ty Sibelius' musik är tragisk. Den bär vittnesbörd om folklynnets bundna dysterhet, den löser ut all den smärta som drömt på boten sedan Kalevalas tid ända fram till det tjugonde seklet. När han diktat sin "En saga", är det på en gång en det egna lifvets och det egna folkets saga, som kulminerar i slutets döfva sorgesång.

När han skriver orkesterrapsodien "Finlandia", brottas där ett folks demoniska krafter kring en melodi, som en gång flödar fram likt en tusenstäm-

mig sång från Finlands äldste kvinnor. Och tid efter annan inspireras hans konst rätt ut ur det finska folkeposet Kalevala, som i den underbara "Tuonelas svan", där hornets sång darrar fram öfver det glidande vattnet rundt dödsriket, en symbolisk dikt för det folk som strider mot en främmande macts öfvervåld.

Men det finska elementet i själfva stämningen, klangen och motiven, gör ingalunda Sibelius' musik enformig eller onjutbar för andra folkslag, han är vida mindre nationellt begränsad än Grieg. Hans symfonier äro måhända hela tidsskiftets allra yppersta skapelser, och då musikens uttrycksmedel äro de rikaste i all konst, har Sibelius tolkat sin generations smärta och längtan på ett intensivare sätt än någon annan konstnär. Han har tillfört musiken en hel folksjäls ursprungliga krafter, då och då blandade med ett inslag af slaviskt svårmod. Men hela hans uttrycksätt är den moderna människans, hans symfonier äro bikter af grandios slag. Här finnas de starkaste kontraster, de mest skärande dissonanser, ett grubbel öfver alla gåtor, ett försök att tränga allt djupare ned i själslifvet, en ständigt kamp och storm, endast då och då afbruten af en söndags vindstilla stämning, och just i denna sin mäktiga trängtan efter harmoni är han stor och modern i djupaste bemärkelse. I sin suveräna behärskning af orkestern, där han aldrig förfaller till efterhärming, utan blott visar hän på en ypperlig skolning, i sin lysande romantiska prakt, spänner han öfver alla känslor. Men bakom tragiken och grubblat står en manlig och trotsig vilja, som skall fram genom skyhöga bränningar till de saligas öar.

Jean Sibelius' konst är utflödet af den kanske ursprungligaste begåfningen i hela den moderna musiken, och dess bärare är en stor sökare som oafslätligt sträfvat efter att eröfra nya riken. Jean Sibelius' konst är snillets stora och skimrande konst.

Göteborg 4 febr. 1911.

C. D. Marcus.

* * *

H. S. D. har vid flera föregående tillfällen lämnat biografi och porträtt af V. Stenhammar, vår framstående tonkonstnär, och inskränka vi oss för dagen till att med anledning af födelsedagen göra några omnämmanden från senaste tid.

Vilhelm Stenhammar är, som bekant, sedan några år dirigent för Göteborgs Symfoni-orkester. Hvad han inom denna och för Göteborgs musiklif verkat är af ingripande betydelse ej ensamt för staden utan för snart sagt hela landet. Ty därhän har han med kraften af sin konst och af sin dirigentförmåga lyckats höja denna orkester att den utan all gensägelse är landets främsta symfoniorkester. Och till dess åhörare är att räkna ej endast stadens egen musikpublik, utan äfven musikvänner från när och fjärran, en skara som alltjämt växer och som kanske skall göra Göteborg till ett musikcentrum. Det arbete som betingas för att nå ett sådant resultat måste ju gifvetvis inkräkta på Vilhelm Stenhammars arbete såsom kompositör och pianist. Men vi erinra om att han icke desto mindre sistlidne december besökte Berlin och där i det ansedda Gesellschaft der Musikfreunde spelade sin 2:a piano-konsert under Oscar Frieds dirigentskap, med en utomordentlig framgång som gällde såväl kompositören som pianisten. Senare har han med samma framgång spelat pianokonserten i Köpenhamn under Franz Nerudas dirigentskap. Och inom den närmaste tiden utkomma tio nya sånger, som utan tvivel skola mottagas med samma glädje som ägnas hvarje nytt arbete Stenhammar tillför vår musiklitteratur.

Foto. Karnell. Göteborg

VILHELM STENHAMMAR, 40 ÅR 7 FEBRUÄRI.

Kilich: Demot. Silfveensparre.

SKRIDSKOTÄFLINGARNA I KRISTIANIA: 1—4. *Det svenska laget.* 1. Paul Pettersson. 2. Jean Pettersson. 3. Otto Andersson. 4. Josef Pettersson. — 5—8 *Det norska laget.* 5. Stener Johansen. 6. Henning Olsen. 7. Trygve Lundgreen. 8. Sigurd Mathiesen.

Skridskotäflingarna i Kristiania den 4—5 febr., om den svensk-norska pokalen, utföll till norrmännens fördel, oaktadt svenskarnes överlägsenhet den första dagen. Norrmännen eröfrade alltså — med 29 poäng mot 34 — för andra gången pokalen.

ETT SÄLLSYNT NÖJE VID SPANSKA HOFVET: Konung Alfonso och drottning Victoria på skridsko, å dammen vid lustslottet Casa de Campo.

matiefotografier.

FRÅN DISTRIKTMÄSTERSKAPSTÄFLINGARNA PÅ SKIDOR I INSJÖN DEN 27 JAN.

Klick: Emil Silfverqviste.

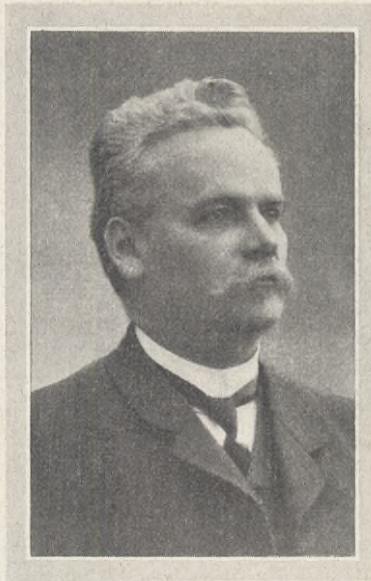
Å öfre foton pristagarinnorna i 5 km. löpningen för flickor under 18 år: Fr. v. t. h.: Sabina Ohlsson, Insjön, 2:dra pris; Selma Ahlman, Insjön, 3:dje pris; Hildur Siljedal, Insjön, 4:de pris; Ellen Göransson, Insjön, extrapris; Selma Gustafsson, Säfsnäs, 1:sta pris

Nedre foton: Startplatsen.

Generaldirektören i Finlands medicinalstyrelse d:r *Richard Sievers* har i dagarna aflägsnats från sitt ämbete, hvilket han sedan år 1906 med stor framgång omhänderhaft. Af speciellt intresse att nämna är att d:r Sievers varit den ledande själen i den finska skyddskampanjen mot kolera-faran från Ryssland därvid han visat en rådhighet och energi som förskaffat honom hela den skandinaviska nordens tacksamhet.

Koleran har ju hvarje år allt envisare uppträdt i Petersburg och invid Finlands gränser; men där har den hejdats. En finsk korrespondent till en svensk tidning skildrar den finska kampen under generaldir. S:s regim mot den fruktansvärda fienden:

“Men koleran kommer icke, gränsen bevakas af otaliga sanitetsstationer, hela skaror af medicine kandidater äro uppbadade att tjänstgöra som koleraläkare och få tillbringa trista månader på ensliga ställen långt borta från människor och civilisation — men koleran kommer icke

RICHARD SIEVERS.

Madame la baronne Jeanne Michaux är vicepresident för Svenska sektionen af den franska damklubben La Française, hvars president är svenske ministern i Paris maka, grevinnan Gyldenstolpe. M:me Michaux, som sedan ett decennium tillbaka årligen besöker Sveriges och är rätt väl förtrogen med vårt land och folk samt läser vårt språk, håller ett kåserande inledningsföredrag vid den svenska soaré La Française ger den 12 febr. I detta föredrag behandlar M:me Michaux dels historiska relationer mellan Frankrike och Sverige och dels vissa sidor af vårt sociala och sällskapslif, meddelar pittoreska bilder från Stockholm, anger sin uppfattning af feminismen i Sverige, den svenska kvinnolitteraturen, en fransyskas syn på svenskt kärlekslif m. m. M:me Michaux har tidigare framlagt sina starka sympatier för

Sverige både i föredrag och i den offentliggjorda uppsatsen: “Försök till Skandinavisk psykologi”.

Världsmästaren i florettfäktning, fransmannen *Kirchhoffer*, har i dagarna måst låta sina fötter amputeras, på grund af kallbrand.

En af våra forna operastjärnor, fröken *Wilhelmina Charlotta Fundin*, afled den 28 jan. å Stockholms sjukhem, 92-årig.

En tid kamrat med Jenny Lind, fick F., då den berömda sångerskan lämnade Sverige, öfverta flertalet af hennes större uppgifter.

Text till bild å sid. 317.

Sir *Charles Dilke*, den bekante engelske politikern, har i dagarna afgått med döden.

Trots att Dilke ifråga om både begåfning och kunskaper torde ha stått högre än någon af de ledande männen i Englands politiska lif efter Gladstones bortgång och alltså borde ha varit själskrifven till platsen som li-

JEANNE MICHAUX.

öfver gränsen, och först när faran denna gång är förbi, afläses kordongen för att nästa år åter etableras med samma kostnader och — samma framgång.”

Sievers var vid sin utnämning docent — han hade just blifvit föreslagen till e. o. professor — i inre medicin samt föreståndare för landets största inre-medicinska sjukhus, Maria i Helsingfors; därtill en läkare med ovanligt omfattande privatpraktik och ovanligt stora allmänna sympatier.

Ingen som hälst anledning till afskedandet har angifvits.

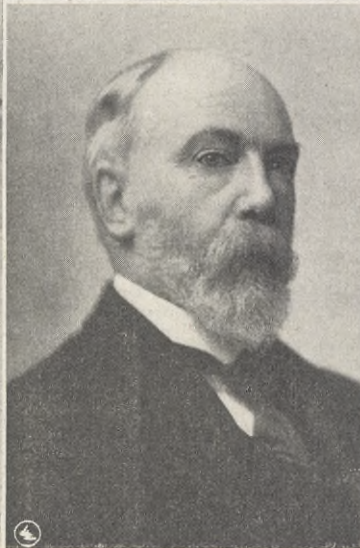
M. KIRCHHOFFER.

beralernas främste ledare och och premiärminister, hölls han i många år helt utestängd från politiken — på grund af en dom för äktenskapsbrott år 1886 —; och då han återvaldes i underhuset, år 1892, blef dock aldrig, trots hans lysande talarbegåfning och stora insikter i utrikespolitiska som sociala frågor, någon plats honom beredd i någon af de följande liberala ministärerna.

Mot slutet af 1860-talet hade Dilke blifvit parlamentsledamot (radikal); han hade förra hälften af 80-talet säte i kabinettet.

Efter porträtt. Kläder: Benist Suveersjörne. WILHELMINA FUNDIN †.

1. LORD ROSEBERY. 2. CÉCILE SOREL. I såväl den engelska som den franska pressen diskuteras sedan någon tid det märkliga ryktet, att den bekante engelske statsmannen, f. d. premiärministern m. m. lord Rosebery inom kort skulle komma att ingå äktenskap med den för sin extravagans och skönhet berömda, talangfulla Cécile Sorel, skådespelerska vid Comédie Française. (Vi hänvisa beträffande den af parisarne högt beundrade divan, äfven till portr. och utförlig text i arg. X:19).

3. PAUL SINGER †. Ej endast den tyska politiken utan och den internationella socialdemokratien förlorade en af sina markantaste gestalter, då Paul Singer den sista jan. gick hädan. Singer, som vid sin bortgång var 67 år gammal, hade först gjort sin lycka som industridkare och köpman, innan han gjorde sin entré i den politiska världen. Från 1884 har han oafbrutet tillhört riksdagen: samma år hade han invalts i Berlins stadsfullmäktige. I riksdagen delade han med Bebel uppdraget att vid de politiskt viktigaste tillfällena tala å partiets vägnar, och jämte B. var han ordförande i styrelsen för Tysklands socialdemokratiska parti. Också på de internationella partikongresserna brukade S. fungera som ordförande.

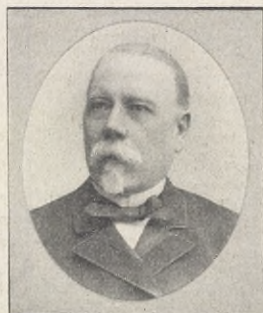
Efter fotografier.

Kliché: Bengt Skjerveparre.

4. CHARLES DILKE, framstående engelsk politiker †. Se text å föreg. sid.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å nästa sida.

J. SCHRÖDERHEIM.
Kansliråd. — Stockholm.
75 år 1 Febr.*

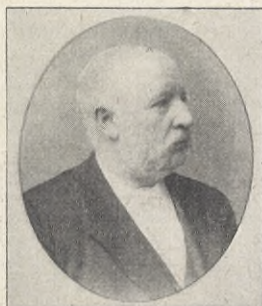
R. F. BENNET.
Friherre. F. d. Häradshöfding.
— Stockholm. 75 år 2 Febr.*

S. D. A. HERMELIN.
Friherre. Öfverstelöjtnant. —
Helsingborg. 55 år 8 Febr.*

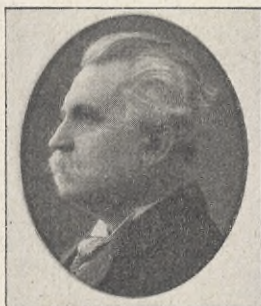
J. PHILIPSON.
Godsegare. — Lodbby, Åby.
50 år 25 Jan.*

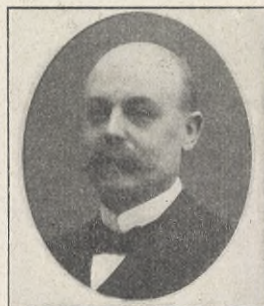
M. K. LÖWEGREN.
F. d. Professor. — Lund.
75 år 5 Febr.*

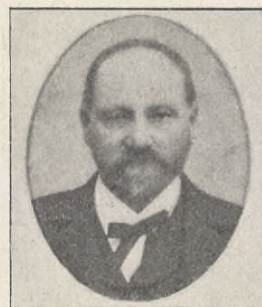
C. LINDHOLM.
Fröken. Lärarinna. — Stock-
holm. 75 år 1 Mars.*

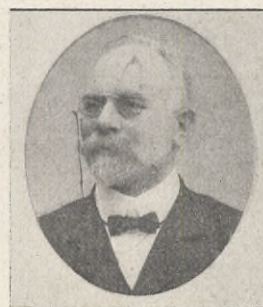
E. G. LUNDQUIST.
Skriftställare. — Stockholm.
60 år 3 Febr.*

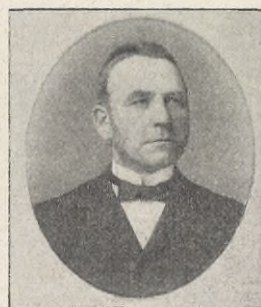
H. A. WAHLSTRÖM.
Stadsläkare. — Lindsberg.
50 år 27 Jan.*

J. N. KIHLBOM.
Hamnfogde. — Mariestad.
70 år 5 Febr.*

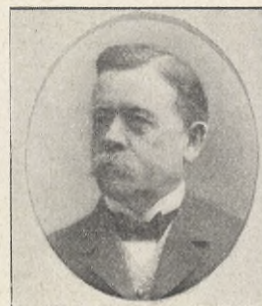
B. G. SJÖBERG.
Lasarettssyssloman. Stadsfull-
mäktig m. m. — Kungälf.
60 år 10 Febr.

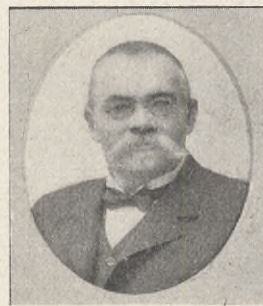
J. A. JONSSON.
Landbrukare. — Hökhult, Jönk.
län. 60 år 12 Jan.*

D. A. NORDLANDER.
Handlande. Kommunalman. —
Kramfors. 50 år 7 Febr.

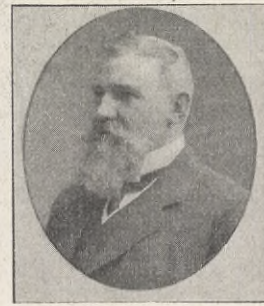
A. N. HAHN.
Fabriksidkare. — Örebro.
65 år 15 Febr.*

G. F. FLODMAN.
Civilingeniör. — Saltsjö, Järsla.
65 år 17 Febr.*

K. W. BILLE.
Bokförläggare. — Stockholm.
60 år 31 Jan.

G. W. BEIJER.
Grosshandlande. — Stockholm.
50 år 3 Febr.*

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data här nedan och nästa sida.

W. ULANDER †.
F. d. Bankdirektör. — Upsala.
F. 20. † 30 Jan.*

F. HÖGBERG †.
Målaremästare. Stadsfullmäktig m. m. — Ämål.
F. 40. † 17 Jan.

C. F. BOSTRÖM †.
Landbrukare. Kommunalordförande. — Stora Grönhöjg, Furingstad. F. 47. † 26 Jan.

J. SWENSSON †.
Direktör. — Stockholm.
F. 56. † 2 Febr.*

S. LJUNGGREN †.
F. d. Löjtnant. Statistiker. — Stockholm. F. 32. † 1 Febr.*

J. J. A. SVANBERG †.
F. d. Fördelningsläkare. — Landskrona. F. 44. † 21 Jan.*

C. G. A. KLINGSPOR †.
Friherre. Hofmarskalk. Godsegare. — Råbäck.
F. 47. † 1 Febr.*

L. LABELSTEIN †.
Grosshandlande. Verkst. direktör i Rederi A-B. Stockholm-Norrland. — Stockholm.
F. 55. † 14 Jan.

JOHAN SCHRÖDERHEIM. Stud.-ex. 45, fil. kand. 51, kanslist i Statskontoret 52, ensk. sekret. h. presidenten v. Hartmansdorff 52—53, tjänstgjorde i olika verk samt i Riksd. Första Kammaras kansli 53—74, fil. dr. 54, kanslissekreterare 78, registrator 79, kansliråd i K. Majts kansli 89, afsked fr. registr.-tjänst 91. Tillsynsman i frälse förmynderskap i Stockholm 92. Fil. Jubeldoktor 04.

RUTGER BENNETT. Stud.-ex. 54, hofr.-ex. 59, v. häradshöfd. 64, ff. domhavande 66—76. Efter att några år ha varit adj. led. af S. Hofr., häradshöfding i Bräcke här. domsaga 78, transp. till Ingelstads o. Järrestads här. domsaga 86—06.

SVEN HERMELIN. U.-löjtn. v. Lifreg. dragoner 76, major v. Skånska Husarreg. 04, öfverstelöjtnant derst. 07. En af svensk idrotts verksamaste befrämjare, styresman i Idrottsparken i Stockholm 96—07.

JACOB PHILIPSON. Eger Loddy egendom o. stuteri i Östergöt. län. En af landets mera betydande hippologer har P. egnat ett synnerligen framgångsrikt arbete af befrämjandet af ädel hästavel, o. åtnjutit hans stuteri ett stort anseende, något som ofta kommer till synes vid de hästutställningar deri Loddy stuteri direkt eller indirekt deltar. Hushållnings-sällskapets ombud i hästrem-nämnden sedan 99 och dess hästavelskommittés sekreterare sedan 97. Styr.-ledamot i Jockeyklubben, Stockholms Kapplopn.-sällskap, Smål.-Östergöt. Fältrittklubb. V. ordi. o. sekret. i Föreningen till den ädla hästavelns befrämjande. V. ordi. i Bestyrelsen i Hästutställn. i Norrköping samt prisdomare vid ett stort antal Hästutställningar o. Allm. sv. Landbruksmötet samt v. Konst.-o. Industriutställn. i Stockholm 97, Helsingborg 03 o. Norrköping 06. V. ordi. v. Östgötaspelen i Norrköping 10. Ledamot i kommittén i Olympiska Spelens 1912 hästafdelning.

MICHAEL LÖWEGREN. Stud.-ex. 56, med. lic. 64. Docent i kirurgi o. ofalmiatrik v. Lunds Univ. samt adjunkt derst. 67, med. dr. (oftalmiik) 68 och samtidigt läkare v. länslasarettet. E. o. professor i oftalmiatrik v. samma universitet 83 samt öfverläkare v. länslasarettet 01. Afgick 04.

CHARLOTTE LINDHOLM. Under ett flertal år lärarinna i Norrköping, Göteborg och Stockholm. Har från trycket utgivit flera diktsamlingar: Söngar af Nanny 72, Hvilostunder 77, Söngar af Charlotte Lindholm 85. Belönades 89 med hedersomnämning af Svenska Akademien och med Akademiens 2-dra pris 90 för diktykeln Veronica.

ERNST LUNDQUIST. Stud.-ex. 69, litteratur v. Dram. teatern i Stockholm 81—98. Debuterade redan 75 som dramaturg med proverbet "Cornelius Nepos" som följdes af ett flertal lustspel för scenen. Har jemväl översatt utländska arbeten för den svenska scenscenen. Bland arbeten såsom novell- och romanförfattare är att särskildt nämna "Sannsagor och fantasier", "Profiler", "Agnes", "En lifsgata", "April" m. fl.

HERMAN WAHLSTRÖM. Stud.-ex. 78, med. lic. 88, ex. prov.-läk. i Lundsbergs distr. 92, stadsläkare i Lundsberg sedan 99. Stadsfullmäktig sedan 95 o. sedan 08 dess v. ordförande, ordi. i Helseovärdnämnden. Led. af landstingets perman. tuberkuloskommitté. Under några år landstingsman.

JOHN KIHLEBOHM. Hamnfogde i Mariestad, mångårig led. af stadsfullmäktige, drätselkammare o. Fattigvårdsstyrelse. En af de sista kvarlevande svenska veteranerna från Nordamerikanska Inbördeskriget 60. Inträdde i Förenta staternas flotta och utnämndes till officer 62, afsked 67. Plantageägare i Nordamerika 67—79.

AUGUST JONSSON. Landbrukare, nämndeman, kyrkvärd. Ordi i Brandstodskommittén i länets brandstodsbolag 85—88. Landstingsman. Led. af Riksd. A. K. sedan 02.

ANTON HAHN. Delegare i symaskinsfabrik i Örebro 68—91, egare af verkstad i jordbruksredskap v. Anneberg, Örebro län, sedan 91. Styrelseordförande i A. B. Örebro arbetares länekassa sedan 94, direktionsled. i Ränte- o. Kap. förs.-anst. sedan 99. Ordförande i Örebro Fabriks- o. Handt.-verksförening sedan 1900. Stadsfullmäktig sedan 83, landstingsman sedan 03. Led. af Riksd. A. K. 91—96, derunder suppl. i Bevilln.-utsk. och sersk. utsk. samt led. af tillf. utsk.

GUSTAF FERDINAND FLODMAN. Praktiserade efter avslutade studier såsom elev o. ritare v. olika mek. verkstäder i Sverige o. Finland, anst. 72 såsom konstruktör v. W. Lindbergs mek. verkstad (Södra Varvet) i Stockholm. Etablerade sig, när detta verk för några år sedan nedlades, såsom konsulterande ingenjör. Bekant såsom konstruktör af ångmaskiner, särskildt att nämna de små ångmaskinerna i kolibriåtar, motorbåtarnes föregångare; jemväl konstruktör af den s. k. Flodmanska propellern, kolibriump, m. m. Från trycket utgivit "Konstruktionsregler för ångpannor o. ångmaskiner" 76.

WALDEMAR BEIJER. Utländska handelsstudier 78—87, chef f. handels-hus i Paris o. Lille 88—94, delegare i kol- o. järnfirmen G. & L. Beijer i Stockholm 95, dess ensaminnehafvare sedan 04. Verkst. direktör i Rederi A. B. Rex sedan 03. Styrelseledamot i Sjöförsäkr. A. B. Vega o. i A. B. John Beijers Skofabrik sedan 04. En af stiftare af A. B. Stockholms Köpmannabank o. under en del år vice ordförande i styrelsen. Verkst. direktör i A. B. Joh. Lundström & Co.

WILHELM ULANDER †. Efter anställning i handel, först i Strömstad och därefter i Upsala, etablerade U. egen affär i sistn. stad och dref denna från 46—62. Deltog 65 i startandet af Uplands E. Bank o. ledde densamma som chef från början och till afskedstagande 95. Deltog med kraft och stor förmåga i det kommunala arbetet, var under 36 år led. af Upsala stadsfullmäktige, en följd af år dess ordförande, samt jemväl under många år led. af drätselkammaren, skiftesvis dess ordförande o. verkställande ledamot.

JOSEF SWENSSON †. Efter aflygd stud.-ex. egnade sig S. åt snickaryrket, blef 78 gesäll, gjorde utländska yrkesstudier o. Övertog 72 ledarskapet i A.-B. A. Swenssons Möbleringsaffär i Malmö och bibehöll samma i ett tiotal år. Var på sin tid led. af Malmö stadsfullmäktige. Blef 02 verkst. direktör i Nord. Möblerings A.-B. i Stockholm.

SIGGE LJUNGGREN †. Stud.-ex. 51, elev v. Strömsholms kanalbyggnad 52—54, priv. anst. illn. hos chefen f. mellersta Väg- o. Vatt. bygn.-distriktet 55, adjutant derstädes 57—61 då han tillföljte ögonsjukdom nödgades lemna denna bana och egna sig åt landbruk 61—91. Tjänstgjorde 61—66 såsom officer v. Gotlands nationalbeväring. I början af 90-talet anställd som statistiker hos Stockholms stadsfullmäktige, öfvergick 05 till det samma år upprättade statistiska kontoret, de fem senare åren till 10 såsom amanuens. Medarbetare i Stockholms Dagblad 76—09 o. sedan 04 red. f. dess landbruksafdelning. På sin tid styr.-led. i Stockholms läns sparbank, kommunalordförande m. m. Led. af Riksd. A. K. 76—84, led. af tillf. utsk. 77.

Foto. Källman Karl kr na

Kliche: Drott Sjööfverparre.

Öfre bilden: WAHLQVISTS KLÄDESFABRIK I KARLSKRONA, en af de största i sitt slag i landet, härjades den 2 febr. af elden. Fabriken, som fullständigt nedbrann, var grundlagd redan 1804 och tillverkade hufvudsakligen uniformskläde och filter. Den ägdes nu af f. tyske konsuln C. A. Swahn. De bruna byggnaderna — äfven ett närliggande packhus förstördes — voro försäkrade för 155,000 kr., lager, maskiner och inventarier för 460,000 kr.

Nedre bilden: GLAFVA GLASBRUKS ENDA HYTTA jämte skärkammaren nedbrann den 4 febr., därvid äfven flera hundratals lådor förstördes. Eldsvådan kommer att välla flera månaders stagnation i driften.

(Tillhör Veckans porträttgalleri.)

ALBRECHT SVANBERG †. Stud.-ex. 63, med. lic. 72. Andre bat.-läkare v. Vendes art.-reg. 74, förste bat.-läk. 85, reg.-läkare 90, ff. fördelningsläkare v. I arméförd. 1900. Flyttade dertefter från Kristianstad t. Landskrona.

CARL KLINGSPOR †. U.-löjtn. v. Göta Art.-reg. 68, kapt. 83, afsked 93. Genom gifte egare till de stora egendomarne Råbäck, Helledal o. Österång i Skarab. län samt Stora Sundby i Söderm. län. Led. af Hushålln. Sällsk. förvalt.-utskott sedan 1900. Verkst. direktör f. Lidköpings Sockerfabr. A.-B., disponent f. Hellekis A.-B. o. ordförande i styr. f. Kinnekulle — Lidköpings jernv. A.-B. Kommunalordförande och landstingsman. Verksam v. stiftandet af Sveriges Agrarförbund, numera Sv. Landtmannaförbund, en följd af år dess ordförande. Led. af Riksd. F. K. sedan 89. Tillhörde under olika perioder Statsutskottet o. Bevillningsutskottet samt sersk. utskott. Statsrevisor 94—95 o. 05—07. Intog såsom ledare af yttersta högerens agrarsammanslutning en framstående ställning inom Riksdagen. Hofmarskalk 07.

Redaktionen för HVAR 8 DAG ansvarar för emottagna manuskript endast om 20 öre i frimärken åtfölja desamma.

F. t. Schultz, Glafva

Kliche: Drott Sjööfverparre.

VECKANS DAGAR

Natten mellan den 29 och 30, vid 1/23-tiden, inträffar jordskalv i mellersta Sverige.

30 jan. Riksföreningen för svenskhetens bevarande har årsammanträde i Göteborg. — Den nya fredsorganisationen, "Svenska fredsörbundet" har konstituerande möte i Stockholm. — Direktör A. F. Hjerstedt, i Leverantörförbundet inom byggnadsfacket blir ihjälskjutet vid Tegelbacken i Stockholm af f. godsägaren Erik Falk, som därefter begår självmord.

— Från Saloniki kommer meddelande att i en fäktning vid Ebha i närheten af Hodeida turkarne förlorat 150 och araberna 600 man.

31 jan. Sv. riksbanken sänker samtliga räntesatser med 1/20/0 med undantag för afbetalningslån för hvilka fortfarande beräknas 5 1/2 0/0. Diskontot är alltså nu 4 1/2 0/0.

— Sammanträde det nyvalda engelska parlamentet. — Meddelas från Manila, att vid utbrott af vulkanen Taal på ön Luzon 400 människor omkommit.

1 febr. — Meddelas att franska regeringen inbjudit öfriga stater till konferens rörande gemensamma åtgärder mot koleran. — Då i New-Yorks hamn ett större parti dynamit lastas från en järnvägsvagn på ett fartyg, inträffar en fruktansvärd explosion. Hundratals personer såras, omkring tjugofem dödas; flere fartyg förstöras.

2 febr. Nedbrinner Wahlqvistska klädesfabriken i Karlskrona; den var en af de största i sitt slag i Sverige. Skadorna beräknas till ca 600,000 kr.

— Från Peking telegraferas att ca 1,000 människor nu hvarje

dag duka under för pesten i Mandschuriet. — Världens största undervattensbåt, "Mariette", om 1,100 tons, löper af stapeln i Cherbourg.

3 febr. Hemsökes Glafva glasbruk, det största fönsterglasbruket i Sverige, af en svår eldsvåda som lägger hela den gamla hyttan, inrymmande brukets sträckugnar och skärkammare, i aska. Arbetet med glastillverkningen blir nu inställt för flera månader framåt. — Inviges Norrlands nations nyrestaurerade nationshus i Uppsala.

— Öppnas finska landtdagen.

4 febr. Meddelas att styrelserna för Värmlands enskilda bank enats om nya grunder för de båda bankernas sammanslagning, sedan Värmlandsbanken i fjol nekat ingå på det då uppgjorda förslaget. — Ulrich Salchow eröfrar för 10nde gången världsmästerskapet i konståkning i Berlin. — Valdsam snöstorm vid Riksgränsen.

5 febr. Afflider f. d. boergeneralen Piet Cronje. — Vid skridskotäflingarna i Kristiania eröfra normmännen för andra gången den svensk-norska pokalen.

INNEHÅLL

Gustaf Fröding. — En Strindbergspremiär på K. Dram. Teatern. — Sveriges första otolaryngologiska sjukhusafdelning. — Mord-dramat i Stockholm. — Svensk konst. — "En öde Herrgård", dikt af frih. Bertel Gripenberg. — Jean Sibelius. — Vilh. Stenhammar. — Porträtt för dagen. — Sportbilder för dagen. — Lord Rosebery och Cecile Sorel. — Paul Singer †. — Charles Dilke †. — Veckans porträttgalleri. — Tvenne eldsvådor. — Veckans dagar.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påföljd.